

Áhítat – 2021. 02. 17.

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres, és nem pásztor, akiknek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, elhagyja a juhokat és elfut, a farkas pedig elragadja és elszéleszti őket. A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor, és én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért... Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.” (János 10:11-18)

Folytatjuk elmélkedésünket a jó pásztorról, Jézus Krisztusról.

Most két belső vonására figyeljünk! Azt üzeni, hogy *ismer* és *szeret* minket.

„Én vagyok a jó pásztor, és én ismerem az enyéimet...”

Beleszédül az ember Jézusnak ebbe a lenyűgöző kijelentésébe. Valamikor, egy kórházi kezelésem alkalmával így szólítottak: „Ketteske, fáradjon a kezelőbe!” Jézus pedig így kiáltott fel a tömegeből egy eperfára: „Zákeus, szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom!” Mondhatta volna így is: „Hé, te, ott fönt, az a kis alacsony, köpcös...!” Azt még csak megértem valahogy, hogy „megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek. Nagy a mi Urunk, bölcsessége határtalan.” (Zsoltárok 147:4-5) Bár, csupán a Tejútrendszerben is százmilliónál több csillag van, és némelyik többszázszor nagyobb a mi földünkénél. De hogy névszerint ismerjen egy magányos özvegyasszonyt egy eldugott zsákfalú szélső utcájában, vagy egy maszatos arcú síró, éhes kisgyereket a világváros peremén, ebbe bele kell szédülni. Mégis, egész szívemmel el akarom hinni a Jó Pásztor szeretetének ezt a csodáját, mert egyedül ez tart meg, és kísér el egészen az örökkévalóságig.

„...és én életemet adom a juhokért”

Ennyire *szeret*! Ebben a rövid néhány sorban ötször van utalás arra, hogy „a jó pásztor életét adja a juhokért.” Már, most csak azt a talányt kellene megfejteni, hogy, ha *ismer*, akkor miért *szeret*, egészen az élete odaadásáig? Hiszen tudja, hogy elvesett bűnös vagyok. Éppen ezért szeret. Mert Őrá szorulok. Ő az egyetlen esélyem visszatalálni az Atyai ház örök biztonságába. Ennek a felfoghatatlan szeretetnek és áldozatnak az oka Őbenne, magában van. Marad válasznak az ének szövege:

*Én nem tudom, mért szeretett úgy minket,
Kit hódoló angyalsereg imád;
S miért akart Ő bűnös tévedőket
Megkeresni, mint pásztor elveszett juhát?
Csak azt tudom: lejött közénk a földre,
Hol jászolágy volt első otthona,
S hogy kicsiny Názáret ácsműhelyén át
Eljött Megváltónk, Isten egyszülött Fia.*

Élete odaadása nem valami kényszer vagy sorscsapás, nem egy balul végződött rossz krimi, hanem tudatosan vállalt helyettes áldozat. Ezen az áron engesztelődött ki irántunk mennyei Atyánk szíve, és fogadott vissza bennünket az Ő örökkévaló Országába. A Jó Pásztor kereső szólítgatása a válaszunkat várja.

Legyen imánk és énekünk:

*Jézusom, ki árva lelkem Megváltottad véreddel,
Kárhozattól óvtál engem, Bűnös szívem, ó, vedd el!
Add, hogy néked megháláljam, Hogy nem hagytál a halálban,
Megmutattad, bármit adj: Én oltalmam csak te vagy.*

*Jézus, benned bízva bízom, Elpusztulnom, ó, ne hagyd!
Te, ki bűnön, poklon, síron Egyedüli győztes vagy:
Gyönge hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem
Láthat majd fenn, ó, Uram, Mindörökké boldogan.*